

El primer caputxí català beatificat

(Diumenge, 25/04/2010) En la nostra història religiosa, l'any 2010 serà recordat, sens dubte, com l'any de la visita del Sant Pare a Barcelona per consagrar el temple de la Sagrada Família. Però també serà recordat com l'any de les dues beatificacions. El dia 24 de gener, a Mataró, vàrem celebrar la beatificació del sacerdot i [...]

25 abril, 2010 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

(Diumenge, 25/04/2010)

En la nostra història religiosa, l'any 2010 serà recordat, sens dubte, com l'any de la visita del Sant Pare a Barcelona per consagrar el temple de la Sagrada Família. Però també serà recordat com l'any de les dues beatificacions. El dia 24 de gener, a Mataró, vàrem celebrar la beatificació del sacerdot i màrtir de Crist, Josep Samsó i Elias, i aquest 25 d'abril, a la basílica de Santa Maria del Mar, de la ciutat de Barcelona, en una solemne cerimònia presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'estat del Vaticà, és beatificat el primer caputxí català, el pare Josep Tous i Soler.

Catalunya sempre ha estat especialment sensible a l'espiritualitat franciscana. N'és un signe l'arrelament dels franciscans i els caputxins a la nostra terra. Per això, és un fet especialment significatiu que el primer caputxí català elevat a l'honor dels altars ho sigui precisament al Cap i casal de Catalunya i en l'emblemàtic i popular temple de Santa Maria del Mar.

Una circumstància curiosa és que aquest caputxí també fou sacerdot diocesà de Barcelona. Nascut a Igualada el 1811, es féu caputxí el 1827 al convent de Sarrià amb el nom de Fra Josep d'Igualada. Destinat al convent de Santa Madrona, situat a la Rambla barcelonina, hagué d'abandonar aquesta comunitat el juliol de 1835 per salvar la vida i després per raó de l'exclaustració general dels religiosos decretada pel Govern de Mendizábal. Amb altres caputxins s'exilià a Itàlia i a França fins que retornà a Barcelona el 1843, amb el títol de predicador apostòlic. Val a dir que els preveres exclaustrats en les coses espirituals obeïen

els seus superiors, però estaven incardinats en una diòcesi, i per al pare Tous aquesta fou la de Barcelona.

Per aquesta raó, durant un temps col·laborà a la parròquia de Santa Maria del Mar, on ara és beatificat. Fou vicari d'Esparreguera, entre els anys 1845 i 1848 i adscrit a la parròquia de Sant Francesc de Pàola -aleshores situada tocant al Palau de la Música-, on romangué fins a la seva mort.

En una associació de noies d'aquesta parròquia, de la que el pare Tous n'era consiliari, nasqué el projecte de fundar una congregació per respondre a una especial necessitat d'aquell temps: l'educació i la instrucció de les nenes. Són les avui anomenades Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, que unien contemplació i acció, l'espiritualitat franciscana amb l'activitat educativa.

El pare Tous nasqué en el si d'una família de treballadors tèxtils. Una família treballadora i també emprenedora. Per millorar la seva situació econòmica es traslladà a Barcelona. En aquesta ciutat continuà el seu treball i, com a fruit dels seus esforços, va esdevenir una família d'industrials. Nicolau Tous i Soler, germà del pare Tous, fundà a Barcelona una fàbrica de filats i teixits important, que fou una de les primeres a emprar maquinària de vapor. Amb altres socis, fundà la societat anònima *La Barcelonesa*, dedicada a la foneria i a la construcció de maquinària tèxtil. Més tard, aquesta empresa es transformaria en *La Maquinista Terrestre i Marítima*.

Per aquesta raó, podem dir que amb el pare Tous arriba a la santedat no només un caputxí català i un sacerdot diocesà, sinó també el fill d'una d'aquelles famílies de petits industrials que tant varen fer per al progrés del país. Els historiadors ens diuen que la família del pare Tous el va ajudar molt per a consolidar la seva fundació al servei de la instrucció i educació de la joventut femenina.

El primer caputxí català beatificat

Cardenal arquebisbe de Barcelona